

Slaget i Skattergade

Om kilden: En beretning om modstandsmanden Mathias Nørgaard og hans kammerater, og om Skattergadeaktionen. Beretningen er skrevet af Mathias Nørgaards søn Sven Nørgaard i 2010.

Du kan læse om Mathias Nørgaard her: <http://modstand.natmus.dk/Person.aspx?80797>

Denne version er fra Skattergade beboerforenings hjemmeside:

www.skattergadebeboerforening.dk/402582002

Modstandskampen i Svendborg

Mathias' deltagelse i modstandsbevægelsen i Svendborg begyndte lidt tilfældigt, men - som han sagde med et smil - var det jo heller ikke en forening, som man bare sådan lige kunne melde sig ind i.

På havnen i Svendborg havde Mathias lært en anden sømand, Arvid fra Marstal, at kende, og de havde efterhånden talt en del sammen. En sommerdag i 1943, hvor Arvid og Mathias sad og sludrede sammen, kom Henrik Mathiesens datter, Ketty, men kaldet Bess, ned på havnen. Arvids og Bess' forældre kendte hinanden, og den 15-årige Bess inviterede Arvid med hjem, og Mathias kom også med til det lille hus i Skattergade 11.

Bess' daværende "halvforlovede" med dæknavnet Svend Aage var meget involveret i modstandsbevægelsen, og han inddrog Mathias i arbejdet. Mathias blev grundigt oplært i selvforsvar, sprængstoffer og håndvåben, og han kom også selv til at virke som våbeninstruktør efter nogen tid. Mathias' deltagelse skete dog med store afbrydelser som følge af det fortsatte sømandsliv. Da Mathias kom fra et stærkt dansksindet hjem i Sønderjylland, følte det helt rigtig for ham at gå ind i modstandsarbejdet.

I juli måned 1944 blev Mathias sammen med 7 andre modstandsfolk i Svendborg overført til U.S.P. (Underjordens Sikkerheds Politi), som netop var blevet dannet med Børge Jansbøl som leder.

Børge Jansbøl var i januar 1944 kommet til Svendborg for at overtage stilling som forretningsfører ved den socialdemokratiske avis, Social-Demokraten.

Børge kom hurtigt ind i modstandsarbejdet i Svendborg, og han etablerede og ledede efterretningstjenesten på Syd-fyn.

Kernegruppen i Svendborg omfattede med sikkerhed André Durinck og min far, Mathias Nørgaard (som jeg i

øvrigt efterfølgende næsten konsekvent vil omtale med dæknavnet Martin).

André var en hollandsk sømand, som var blevet tvunget til arbejde i tysk tjeneste i en gruppe, som skulle hæve sænkede ubåde. Han havde som stor dreng oplevet tyskernes bombardementer af Amsterdam og havde efter et bombardement været med til at grave ligene ud af ruinerne. André var derfor helt afklaret med hensyn til at ville deltage i modstand mod tysk besættelse. Det lykkedes ham at flygte fra skibsværftet i Svendborg havn og tilslutte sig modstandsbevægelsen. Det var ellers nær gået galt, for Børge Jansbøl's umiddelbare reaktion havde været, at de hellere måtte se at få taget André med til København og skudt, for sådan en udlænding kunne man nok ikke stole på...

Herudover omfattede gruppen vistnok også blikkenslager Rudolf Madsen, Bødker Andersen, Sverre Aagaard og "Jacobsen" fra Kirkeby, mens jeg ikke kender navnene på de sidste.

I september 1944 forsøgte Gestapo at arrestere Mathias på skibet, som lå i Svendborg havn, men han var heldigvis ikke om bord. Herefter turde han ikke sejle mere, men gik i stedet "under jorden" dvs. han herefter levede under falsk identitet i Svendborg under dæknavnet Martin Poulsen og arbejdede fuldtids for modstandsbevægelsen ligesom de øvrige oprindelige medlemmer af USP. Ved Politiets opløsning den 19. september 1944 overgik Jens Peter Autzen omgående til modstandsbevægelsen og kom ind i USP, som på dette tidspunkt var kommet op på mere end 20 medlemmer.

Martin og de øvrige udførte mange forskellige opgaver. Da Martin talte flydende tysk, blev han ofte brugt til at opsnappe oplysninger i Svendborgs natteliv. Han var også med til at indsamle oplysninger om stikkere, bl.a. med henblik på, at Byledelsen i Svendborg eller Frihedsrådet i

København på baggrund af grundige undersøgelser kunne træffe afgørelse om evt. likvidering.

Som de 2 unge i gruppen blev Martin og den 3 år ældre André ofte sat til opgaver sammen, bl.a. at afhente våben fra nedgravede depoter i omliggende skove. Der gik frasagn i Svendborg om Martin og Andrés særprægede våbentransporter gennem byen.

Det ungdommelige overmod fik dem en gang til at transportere en kasse våben gennem byen ved højlys dag, hvor den ene trampede i ladcyklens pedaler og den anden sad ovenpå kassen med våben og havde en maskinpistol på sig. En anden gang var Martin så uheldig at tabe en sæk med våben i Møllergade ud fra Troels Hansens Papirhandel, men tililende hjalp med at få "varerne" tilbage på cyklen - og hjælpen kom såmænd fra en intetanende tysk soldat. Kampen i Svendborg mellem modstandsbevægelsen og de tyske besættelsesstyrker og deres danske håndlangere blev efterhånden intensiveret og mere blodig. USP og andre grupper havde etableret en meldetjeneste, som fulgte og advarede om Gestapos bevægelser, men som følge af en hændelig brist i meldetjenesten undgik Gestapos Sprængningsgruppe at blive uskadelliggjort, da gruppen den 16. marts 1945 ødelagte "Svendborg Amtstidendes" bygninger. Derimod lykkedes det modstandsbevægelsen den 18. marts at forhindre et lignende attentat mod "Sydfyns Social-Demokrats" bygninger, der på det tidspunkt husede Svendborgs sidste intakte avistrykkeri.

Murerarbejdsmand Henrik Mathiesen og hustruen Dagmars hus var tilholdssted for en del modstandsfolk, både fra USP og andre dele af modstandsbevægelsen. Især de modstandsfolk, som levede under jorden, benyttede ofte den gæstfrie families hus i Skattergade 11 som tilholdssted.

Om aftenen den 17. marts 1945 var der samlet en del modstandsfolk, både folk fra Henriks egen gruppe og et vagthold fra USP, til en våbendemonstration og en god kop kaffe. Da demonstrationen var færdig, blev der sunget og spillet, og særligt André, som boede til leje i huset, og en anden hollænder var meget musikalske.

Hen ad midnat sluttede man, og halvdelen gik hjem og den anden halvdel blev for at forrette vagttjeneste. Dagmar, datteren Bess og svigerfaderen var gået til ro, da der kom meddelelse om, at en Gestapobil var på vej mod Svendborg. For USPs ledelse tog situationen om aftenen den 17. marts sig pludselig meget kritisk ud, da man - udover at beskytte Sydfyns Social-Demokrat - fik melding om, at en modstandsmand, Nic, i Odense, som kendte til tilholdsstedet Skattergade 11, var blevet taget af Gestapo og at han formentlig blev pint til at fortælle tyskerne om tilholdsstedet. Gestapo havde været på rekognoscering ved Sydfyns

Social-Demokrat ved 20-tiden om aftenen, og den 43-årige Bødker Andersen og den 38-årige Rudolf Madsen, begge fra USP, havde senere på aftenen til opgave at holde vagt ved bygningerne. Hvis Gestapobilen kom igen, var planen, at Rudolf udelukkende skulle koncentrere sig om den attentatmand, som først steg ud af bilen, medens den anden samtidig skulle kaste en håndgranat ind i bilen.

Desværre svigtede meldesystemet delvist denne aften, således at der først blev slået alarm, da en Gestapobil passerede bygrænsen omkring midnatstide. Da USP-folkene fik meldingen, blev håndvåbnene straks gjort klar, og kort efter åbnede tyskerne ild mod vagtposterne på Jernbanestien, som krydser Skattergade. Frihedskæmperne gik til modangreb, og det kom til heftig skudveksling, idet tyskerne tilkaldte forstærkninger fra en nys ankommet "Prærievogn" (lastbil med lærredsovertrukket lad med plads til 15 - 20 soldater).

I løbet af et øjeblik var der heftigt skyderi over hele kvarteret. De to vagtposter ved Social-Demokratens bygning, som kun lå et par hundrede meter fra Skattergade, kastede nogle håndgranater og forsvandt derefter skyndsomt op ad Brogade, hvor de på "København-Hjørnet" løb lige i armene på to maskinpistolskytter, der brølede "Halt".

Samtidig vrimlede det med tyske soldater fra Møllergade og Gerritsgade, hvorfor de to frihedskæmpere fortsatte hen ad Korsgade. Under det vilde løb blev Rudolf Madsen ramt i armen og ryggen af projektiler fra en tysk maskinpistol. Inden han svingede om ad Sct. Nicolaj Kirkestræde, nåede han i farten at sende en serie revolverskud mod tyskerne, hvoraf den ene segnede livløs om. Rudolf Madsen, som var hårdt såret, nåede at komme af vejen og ind i radiohandler Hülens baggård, hvorfra han under det 1½ time lange ophold i baggården skulle blive tilhører til nogle rasende tyske soldaters overfald, mishandling og mord på to tilfældigt forbipasserende sagesløse danske mænd ved navn William Mikkelsen og Sofus Mogensen. Bødker løb for livet hen ad Korsgade og videre ind over Sygehuset terræn. Efter de 1½ times venten, kom Rudolf under lægebehandling og blev efterfølgende gemt af vejen forskellige steder i Svendborgs opland.

Mens dette stod på, gik en gruppe Gestapo-soldater med kraftig geværild til angreb mod huset Skattergade 11 fra husets forside. De 3 modstandsfolk, den 40-årige Henrik Mathiesen, den 18-årige Martin og 21-årige André var ved huset, og Henrik og Martin var i færd med at bringe nogle kufferter med ammunition i sikkerhed i haven omme på den anden side af huset. I huset befandt sig Henriks kone, Dagmar, datteren Bess og Henriks 70-årige far.

Tyskerne trængte ind gennem hoveddøren og gennemsøgte huset med projektorer, og den 70-årige ubevæbnede

og sagesløse Chr. Mathiesen, som lå i sin seng, blev dræbt med flere skud. Da tyskerne var kommet igennem huset og ud i haven blev de mødt med kraftig ild fra de 3 frihedskæmpere. Henrik blev næsten omgående ramt af et formentlig dødeligt skud i hovedet, og kort efter blev Martin ramt af en maskinpistolsalve på 8 - 9 maskinpistolkugler. André flygtede længere bagud med kuglerne fløjtende om sig, og en af kuglerne gennemborede skuldervattet i hans frakke.

Martin og André berettede om kampen i Skattergade i en stor artikel i Sydneys Social-Demokrat den 12. maj 1945. Her fortalte Martin følgende:

”Tyskerne var fuldstændig vilde. De skød (i mørket) til alle sider og stod flere gange tæt ved os. Jeg skal indrømme, at jeg var nervøs og bange et øjeblik, og jeg kunne naturligvis også mærke, at jeg var såret. Medens jeg lå i dækning i haven, kom en tysk maskingeværskytte lige imod mig. Jeg fyrede, og han sank om. Den næste tysker ramte jeg i maven. Han faldt sammen og hylede som en vanvittig. De øvrige tyskere skrælede og skreg, og en hylede i angst: ”Die Dänen, die Dänen, sie schiessen unsere Kameraden. Die Dänen schiessen so gut!”. Så knaldede jeg løs igen. Jeg var helt rolig, selv om det lød uhyggeligt med den hylende tysker i haven.

Da jeg var kommet over plankeværket, var jeg rigtig skidt tilpas og havde stærke smerter, men det glemte jeg, da der pludselig stod en tysker omtrent ved siden af mig. Jeg blev ikke opdaget og kravlede ind i huset og hen ad gangen for at komme ud på gaden. For foden af en trappe, som fører fra gangen op til førstesalen, lå den gamle ”Sofie Vaskekone”. Hun havde været på vej ned ad trappen, men var blevet ramt af en tysk geværskud. Jeg fik hende vendt om på ryggen og sådan, at hun kunne ligge udstrakt. Da jeg råbte om hjælp, begyndte skyderiet igen. En overgang skød vore kammerater mod huset, hvor flere tyskere havde opstillet maskinvåben. Først længe efter blev der ro i gaden, og da der kom en ambulance med udrykning, fik jeg den råbt an, og både Sofie Nielsen og jeg blev kørt til Sygehuset, hvor hun desværre døde om natten. Lægerne var ellers flinke, og der var ikke noget med at føre os i journaler den gang. Mandag aften blev jeg ført til et sikkert sted, og Grevinde Eva Ahlefeldt-Laurvig har på enestående måde sørget for mig. Det går også rigtig godt, selv om jeg har haft nervebetændelse og fået venstre hånd ødelagt. Det går dog ikke så godt med nerverne endnu”.

André Durinck, som var hollænder, og kun havde været i Svendborg i 8 måneder, var lidt af et sproggeni, og han fortalte på dansk om episoden, at han var kommet i samme situation som Martin. Da André var blevet trængt ud af huset i Skattergade 11, søgte han dækning bag tårnet på

den cementbunker, som ligger i Social-Demokratens have (som næsten støder op til haven til Skattergade 11). En håndgranat eksploderede lige ved siden af. Det viste sig senere, at håndgranaten var kastet af en frihedskæmper og tiltænkt en tysker.

Det var et helvede med det knalderi fortæller André videre: ”Jeg var bange i begyndelsen, men så snart jeg havde ramt den første tysker, blev jeg mærkværdig rolig. Tyskeren havde et hvidt tørklæde foran underansigtet, og jeg fyrede løs. Han sagde ikke et ord, men holdt hænderne kramagtigt op foran ansigtet, inden han faldt om. En maskinpistolskytte, som jeg skød mod, tabte sin maskinpistol, idet han segnede. En såret tysker søgte ned i kælderens under Social-Demokratens bygning. Da der lidt efter var blevet roligt, var jeg alene i haven og søgte at komme væk. Pludselig mødte jeg en tysker, men vi gik bare forbi hinanden, uden at nogen af os tænkte på at skyde. Først bagefter blev jeg klar over det mærkværdige i situationen. Jeg forsvandt så fra Skattergade forbi ”Social-Demokraten”, over jernbanen, forbi BIO og hen til Due Petersen & Krygers ejendom, hvor jeg kom op på et tag. Et øjeblik efter kom en tysk patrouille og lyste med skarpe lygter, men de opdagede mig ikke, og da der var gået en halv time, kom to piger henad gaden, og jeg hoppede ned og gik efter dem op mod Brogade. Ved ”Social-Demokraten” stod en tysk patrouille, men de sagde ingenting”.

I en stor artikel i Svendborg Avis fra den 5. marts 1955 fortalte Dagmar Mathiesen om de dramatiske begivenheder i Skattergade 10 år tidligere. Dagmar fortalte, at hun - efter skyderierne i haven var ophørt, havde fundet både sin mand, Henrik, og Martin liggende på trappen ved vaskehuset, begge hårdt sårede. Henrik var hårdt såret af et skud i hovedet.

Dagmar og den 16-årige datter, Bess, fik slæbt Martin hen til det høje rækværk ind mod nabohuset Skattergade 9 og hjulpet ham op over rækværket, så han kunne slæbe sig ind i nr. 9, hvorefter Dagmar løb til en telefon og rekvirerede Falck til sin mand. Da hun og datteren kom tilbage til haven, var Henrik imidlertid væk, men haven var fyldt med tyskere og en enkelt dansker, Erik Larsen, der ved andre lejligheder havde myrdet danske modstandsfolk.

Det kom senere frem, at Henrik havde haft kræfter til at slæbe sig ned på det nærliggende havneterræn, hvor tyskerne imidlertid havde funder ham og taget ham med sig. Han blev efterfølgende skudt af en tysk sikkerheds-officer og smidt i en grøft på vejen til Odense. Liget af Henrik Mathiesen blev ført til Svendborg Sygehus' kapel, hvor Sofie Nielsen, som døde i nattens løb, allerede lå sammen med Chr. Mathiesen, William Mikkelsen og Sofus Mogensen. Alle ligene blev fjernet den følgende nat af

Gestapo og smidt i en hemmelig massebegravelsesplads i Seden – formentlig som hævn over de berørte familier og måske også for at undgå, at begravelserne kunne benyttes til nationale danske manifestationer. I løbet af den 18. marts undersøger det tyske sikkerhedspoliti omhyggeligt ejendommen Skattergade 11 for evt. spor efter modstandsbevægelsen, og om aftenen sprænges huset af tyskerne.

Tilbage til Martin, der sammen med Sofie Nielsen er så heldig at blive samlet op af en ambulance i det korte tidsrum – måske omkring en halv time – hvor de tyske soldater efter betydelige tab med flere sårede og dræbte trækker sig tilbage for at afvente forstærkninger.

Skattergade-aktionen med i alt 5 dræbte danskere og nogle sårede samt adskillige dræbte og sårede på tysk side blev i øvrigt den blodigste begivenhed i Svendborg under hele besættelsen. Da Martin kommer til Svendborg sygehus, konstaterer lægen Dan Prytz, at den unge frihedskæmper er så alvorlig skadet, at hans situation synes håbløs.

Der er tale om et skudsår i venstre bryst, hvor kuglen er gået ned gennem kroppen og nu sidder i leveren, skudsår og kompliceret brud på venstre ben under knæet, skudsår i begge lår og skudsår med gennemskudte knogler og nerveskader i venstre underarm.

Meldingen fra Sygehuset til modstandsbevægelsen er da også, at situationen for Martins vedkommende synes håbløs. Meldingen når i øvrigt også Overborgmesterens sekretariat på Københavns Rådhus, hvor man i al diskretion samler Daglige Beretninger med uensurerede informationer om hændelser, i første omgang for København, men i krigens sidste tid også for resten af landet. I indberetning nr. 740 hedder det om Svendborg:

” Da tysk politi natten til søndag vilde trænge ind i ejendommen Skattergade 11, kom det til en ildkamp. Herunder blev den 70-årige fru Maren Sofie Nielsen, der var gået ud i sin have for at se, hvad der var på færde, dræbt af en vildfarende kugle, og samme skæbne overgik den 25-årige snedker Sofus Mogensen og den 50-årige maskinarbejder Mikkelsen, begge Svendborg. Under skydningen blev Mathias Poulsen Nørregaard, Egensevej 28, ramt af skud i leveren. Han menes ikke at kunne leve. Af husets beboere blev den 70-årige arbejdsmand Mathiasen dræbt ved skud, medens han lå i sin seng. Hans søn, den 50-årige murersvend Mathiasen, blev taget med i en bil. Man fandt senere hans lig på landevejen ved Lunde. Han var dræbt ved skud.”

Uanset de håbløse udsigter går 1. reservelægen, Dan Prytz, imidlertid i gang med at lappe Martin sammen, og da der midt under operationen kommer melding om, at

tyskerne er på vej for at søge efter en eftersøgt, kører de Martin ind i en blokeret elevator, hvor Dan Prytz og sygeplejersken fortsætter med operationen, indtil der igen er klar bane. Over for tyskerne bekræfter Sygehuset i øvrigt, at de havde fået en såret ind, men at han da allerede var blevet afhentet, og at man da mente, at han var blevet afhentet af en tysk enhed.

Til Dan Prytz' forbavselse overlever Martin operationen, formentlig p.g.a. sin enestående livsvilje og gode kondition, og det er vist herefter, at Dan Prytz begynder at sige, at Martin (ligesom katten) må have 9 liv.

Efter operationen bliver Martin først gemt i en kælder og senere på fødegangen. Her vågner Martin op næste dag i omtåget tilstand og ser en lyshåret kvinde i modlys i hvide gevandter og skulle efter sigende have udbrudt: ”Det må sku' da være himlen, jeg er kommet i”.

Der var en læge på sygehuset, som kendte den praktiserende læge i Bredebro. For at undgå aflytning, forklarede han derfor på lægelatin Bredebro-lægen over telefonen, at Martin havde overlevet. Præsten, provst Holst og den lokale læge i Bredebro fandt så på at afholde en mindehøjtidelighed for Martin for over for tyskerne at befæste indtrykket af, at Martin var død.

Min farmor fik derfor af præsten ved påsketide besked på at møde op i sørgebeklædning ved mindehøjtideligheden. Den følgende dag, den 20. marts, holder en bevæbnet modstandsmand, Jørgen Jørgensen, en ambulance op, og han og Dan Prytz kører med Martin i ambulancen til Thurø, hvor han skal gemmes væk på GrastenHus. Da Martin vidste meget om modstandsbevægelsen, kunne modstandsbevægelsen ikke risikere, at han i sin meget skrøbelige tilstand faldt i tyskernes hænder, hvorfor den bevæbnede modstandsmand bl.a. havde i opdrag at skyde Martin, hvis de blev standset af tyskerne. Heldigvis forløb turen uden problemer, og Dan Prytz kom efterfølgende jævnlige og tilså Martin og skiftede endda gips på ham på GrastenHus.

Den første snes dage kunne Martin ikke komme op af sengen i det dejlige store værelse på 1. sal, men derefter kunne han dog komme op og sidde i en lænestol. Eva havde anbragt en rejseradio ved hans seng. Gipsen forhindrede han det første stykke tid i at bevæge sig, men han kom dog snart til at kunne bevæge sig langsomt rundt ved hjælp af en stok.

Martin lærte hurtigt Jørgen Jørgensen at kende, idet Jørgen ofte benyttede GrastenHus som opholds- og overnatningssted. Jørgen var tidligere efterretningsofficer og havde under krigen været kriminalbetjent i Svendborg indtil politiets opløsning.

Som politimand havde han i 1943 ydet støtte til den flugt,

en officer fra Jyske Dragonregiment foretog til England, bl.a. ved forsinkelse af eftersøgningen, og Jørgen havde givet modstandsbevægelsen oplysninger om en kollega i Politiet, kriminalbetjent Randlev-Eriksen, som aktivt arbejdede sammen med de tyske sikkerhedspoliti og derfor var til stor fare for modstandsbevægelsen.

Jørgen havde straks efter tyskernes aktion mod politiet sluttet sig til modstandsbevægelsen, og han udførte nu div. efterretningsopgaver på Sydfyn, vistnok i rollen som næstkommanderende under Børge Jansbøl, og han var også involveret i stikkerlikvideringer. Det blev til lange og gode snakke til langt ud på aftenen mellem Jørgen og Martin, og det førte til et livslangt venskab mellem de to.

Martin blev ikke glemt af Modstandsbevægelsen, og de få, som kendte hans opholdssted, besøgte ham jævnligt. Det var hans chef fra USP, Børge Jansbøl, og fra byledelsen kom Krarup, Ellis Hansen og Helge Christensen.

ISvendborghavde Skattergade-aktionen været et alvorligt tilbageslag for USP, som dog til stadighed rekrutterede flere medlemmer. Endnu et tilbageslag kom, da André og hans danske kæreste, Lillian, kort efter blev arresteret af Gestapo og ført til Gestapo-hovedkvarteret, Husmandsskolen, ved Odense. Af frygt for, at André kunne blive pint til at opgive navne på andre modstandsfolk, førte hans arrestation til, at 40 mand gik under jorden.

Tilbage til André. Hans kæreste, Lillian, som var rigtig god til at tale for sig - ja, vel nærmest skarptunget, blev hurtigt løsladt, mens André blev tilbageholdt og udsat for grove forhør - vistnok uden at det lykkedes Gestapo at få noget ud af ham. Han blev dømt til døden ved en tysk militærdomstol og overført til Frøslev-lejren med henblik på senere overførsel til Tyskland, hvilket han imidlertid blev reddet fra af krigsafslutningen.

Om aftenen, den 4. maj, sad Eva, Erik og Martin på Grasten-Hus og ventede på Jørgen, som havde lovet at komme ved 7-tiden, men da han ved godt 8-tiden endnu ikke var kommet, begyndte de at blive bange for, at der var tilstødt ham noget. Pludselig siger Erik: "Ska' vi ikke høre London". Eva lukkede op for den dansksprogede nyhedsudsendelse, som hver aften blev udsendt fra BBC, London, kl. 20.30. Omkring 5 min. inde i udsendelsen stopper nyhedsoplæseren Johs. G. Sørensen pludselig, og efter en kort pause lyder det ud af højttaleren:

"Her er London, her er London ... I dette øjeblik meddeles det, at Montgomery har oplyst, at de tyske tropper i Holland, Nordvesttyskland og i Danmark har overgivet sig".

Det var FRIHEDSBUDSKABET, som betød, at folk rundt om i hele landet hev de forhadte mørklægningsgardiner ned og satte stearinlys i vinduerne denne glædens aften.

De følgende dage hentede Jørgen Martin, så han - ligesom de øvrige frihedskæmpere - med frihedskæmper-armbåndet om venstre overarm kunne deltage i festlighederne i det frihedsberusede Svendborg.

De første dage efter Befrielsen, maj 1945. Jørgen henter Martin, og på Politistationen bliver Martin bl.a. mødt af små autografjægere, og omringet af gamle venner og kammerater.

Som det fremgår af teksten fra Martins fotoalbum, var Skattergade 11 et af de første steder, han besøgte sammen med Jørgen.

